

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2004, č. j. OSV-1641/04/SD-27/KR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 8/2004 – 203,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 3. 2004, č. j. OSV-1641/04/SD-27/KR. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu ze dne 13. 2. 2004, č. j. soc/688/552/2004/Dv, jímž stěžovateli nebyla přiznána dávka sociální péče podle § 90 odst. 1 a § 94 zákona č. 100/1988 Sb. a

podle § 1 až § 4 zákona č. 482/1991 Sb. a § 2 a § 3 zákona č. 463/1991 Sb. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční správní orgán uvedl, že stěžovatel opakovaně žádá o dávky sociální péče, přestože stále odmítá uplatnit zákonné nároky na zvýšení svých příjmů. Správní orgán vycházel z rozhodnutí ČSSZ ze dne 27. 10. 2003, č. 530 701 246, o zastavení výplaty částečného invalidního důchodu od 2. 12. 2003 z důvodu, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Stěžovatele tudíž nelze považovat za sociálně potřebného, neboť nevyužil možnost zvýšit si příjem vlastním přičiněním.

Krajský soud v Ostravě na základě § 1odst. 1 a 3 zákona č. 482/1991 Sb., účinného ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí, konstatoval, že pokud ze sociálních a majetkových poměrů žadatele o dávku plyne schopnost či možnost zabezpečit své základní potřeby svými silami, nejde o osobu sociálně potřebnou a jako taková nemá na dávky v pomoci v hmotné nouzi nárok. Schopnost či možnost zabezpečit a pokrýt základní potřeby svými silami je dána i čerpáním dávky důchodového pojištění. V projednávané věci bylo prokázáno, že stěžovateli byl přiznán částečný invalidní důchod, který mu však nebyl vyplácen, neboť se stěžovatel nepodrobil vyšetření zdravotního stavu. Krajský soud se tudíž ztotožnil se závěrem správních orgánů, že stěžovatel nesplňoval kritéria pro to, aby mohl být považován za sociálně potřebného. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) c) a d) a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Namítl, že v téže věci krajský soud zrušil prvotní žalobu z roku 2003 a věc se nachází v režimu správního řízení, u správního orgánu I. stupně. V projednávaném případě došlo k falšování jeho podpisů a veřejných listin, listiny obsahovaly záměrně nepravdivé údaje, pokud jde o jeho osobu, popření otcovství před soudem bylo považováno za teroristický čin spáchaný těmi, kteří byli podle zákona č. 198/1993 Sb. prohlášeni za zločince, vrahy a teroristy. Soudkyně Krajského soudu v Ostravě, JUDr. Drahošová, jako zaměstnanec žalovaného subjektu (ČR – KS Ostrava) ve zločinném spolčení s dalšími žalovanými na Krajském soudě v Ostravě na osobu stěžovatele opakovaně útočila za použití Policie ČR za účelem likvidace jeho osoby. Stěžovatel jako důkaz navrhl výslech svědka p. H., bývalého vedoucího Policie ČR OOP Z., který osobně vedl veškeré zákroky proti jeho osobě na rozkaz Krajského soudu v Ostravě a soudkyně JUDr. Drahošové. Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud neřídil pokyny a právními názory Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek byl podle stěžovatele vydán vyloučeným soudcem, který rozhodoval neveřejnými rozsudky, tedy neveřejně a v jeho nepřítomnosti, přestože stěžovatel k neveřejnému jednání nikdy nepřivolil. Jedná se stále o opisování původní argumentace, která není absolutně pravdivá a nelze se s ní ztotožnit. Krajský soud v Ostravě v dalších cca 100 řízeních obsahově s touto věcí shodných argumentuje stále stejně a vydává neveřejné rozsudky, aniž by proběhlo jednání ve věci. Stěžovateli je tak odepřeno právo jednat a předkládat ve věci důkazy. Tato řízení měla být spojena, neboť se jedná o žaloby podávané v důsledku odepření práva na zabezpečení ve stavu hmotné nouze. Stěžovatel namítl, že krajský soud při svém rozhodování porušil § 39 odst. 1, § 64 s. ř. s. a § 83 odst. 1, 2 písm. d) a § 103 o. s. ř. Byla rovněž porušena práva stěžovatele zaručená Ústavou ČR v čl. 96 odst. 2, a Listinou základních práv a svobod v čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38

odst. 2. Tato práva jsou závazná a mají přednost před zákonem i argumentací soudu. Soud je povinen věc projednat v přítomnosti stěžovatele. Stěžovatel dále uvedl, že svými podáními v souladu s § 41 odst. 1, 2, 3 o. s. ř. uplatňuje své hmotněprávní nároky vyplývající z nařízení vlády ČR k provedení § 8 zákona č. 198/1993 Sb. Stěžovatel konečně namítl, že veškerá rozhodnutí vydaná Krajským soudem v Ostravě, Městským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem týkající se jeho obrany ve stavu hmotné nouze, důchodového řízení jsou nicotná. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil v celém rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není pravdou, že rozsudek byl neveřejný, byl veřejně vyhlášen dne 30. 11. 2010 poté, co od 13.30 hod. proběhlo ústní jednání. Stěžovatel byl k ústnímu jednání řádně předvolán, svou neúčast neomluvil žádnými právně relevantními důvody. Rozhodnutí krajského soudu i správních orgánů považuje žalovaný za naprosto zákonná a správná. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Krajského soudu v Ostravě a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitku stěžovatele, že v téže věci krajský soud zrušil prvotní žalobu z roku 2003 a věc se nachází v režimu správního řízení, je zřejmě nutno chápat tak, že krajský soud podle stěžovatele již zrušil na základě jiné jím podané žaloby v roce 2003 nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Tato námitka je zjevně neopodstatněná. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí krajského soudu, jímž by byla zrušena rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 3. 2004, č. j. OSV-1641/ 04/SD-27/KR, a rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu ze dne 13. 2. 2004, č. j. soc/688/ 552/2004/Dv. V soudním spise vedeném pod sp. zn. 38 Cad 8/2004 není žádné takové rozhodnutí krajského soudu obsaženo. Zmíněná správní rozhodnutí navíc byla vydána v roce 2004, žalobou z roku 2003 tudíž nemohla být napadena.

Tvrzením stěžovatele, že v projednávané věci došlo k falšování jeho podpisů a veřejných listin, a že listiny obsahovaly záměrně nepravdivé údaje, se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť stěžovatel nekonkretizoval, jakých listin obsažených ve správním nebo soudním spise se toto tvrzení týkalo, či jaké údaje měly být podle něj zfalšovány.

Stěžovatel dále namítl, že ve věci bylo rozhodnuto neveřejně a v jeho nepřítomnosti, ačkoli s tímto nesouhlasil. Tato námitka je nepřípadná. Ze soudního spisu je zřejmé, že k projednání věci bylo nařízeno jednání na den 30. 11. 2010. Jednání je přitom podle § 49 odst. 2 s. ř. s. veřejné. Stěžovateli bylo předvolání doručeno dne 19. 11. 2010. Podáním z téhož dne stěžovatel požádal o odročení jednání s tím, že ve stejné věci Krajského soudu Ostrava jednají vyloučení soudci, kteří opakovaně rozhodli v předcházejícím soudním řízení. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50. Podle § 50 s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Z protokolu o jednání (č.l. 201) je zřejmé, že krajský soud tvrzení stěžovatele o vyloučení soudců za důležitý důvod pro odročení jednání neshledal, jestliže usnesením rozhodl, že bude jednáno bez přítomnosti stěžovatele. V tomto postupu neshledal Nejvyšší správní soud žádných

pochybení, neboť jak již uvedl krajský soud v odůvodnění rozsudku ve věci, stěžovatel svou námitku týkající se vyloučení soudců jednak blíže neodůvodnil a jednak usneseními Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004 a ze dne 29. 9. 2010 bylo rozhodnuto o tom, že soudkyně JUDr. Drahošová není z projednání či rozhodování věci vyloučena. Krajskému soudu bylo dále z jeho úřední činnosti známo, že ani žádný jiný soudce rozhodující na úseku správního soudnictví nebyl vyloučen z projednání a rozhodnutí věcí stěžovatele.

Stěžovatel má za to, že se krajský soud neřídil pokyny a právními názory Nejvyššího správního soudu, že je argumentace krajského soudu nepravdivá a že je napadený rozsudek nicotný. Tyto námitky jsou zcela obecné, stěžovatel žádné konkrétní vady správního rozhodnutí či rozsudku krajského soudu nespecifikoval, nevymezil, v čem podle jeho názoru spočívalo chybné posouzení jeho nároku. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí krajského soudu žádné vady z úřední povinnosti neshledal. Jestliže stěžovatel namítl, že Krajský soud v Ostravě v dalších cca 100 řízeních obsahově s touto věcí shodných argumentuje zcela stejně, je nutno konstatovat, že tato skutečnost nikterak nesvědčí o nezákonnosti napadeného rozsudku, jestliže argumentace krajského soudu na projednávanou věc dopadá a náležitě objasňuje, proč byla žaloba v projednávané věci shledána nedůvodnou a zamítnuta. Pokud soud rozhoduje ve skutkově obdobných věcech stejně, svědčí to naopak o konstantním rozhodování, které je nepochybně pro právní jistotu účastníků žádoucí. Nejvyšší správní soud zde dodává, že krajský soud náležitě objasnil, proč považoval rozhodnutí žalovaného za vydané v souladu se zákonem a proč se ztotožnil s jeho názorem, že stěžovatel nesplnil podmínky pro přiznání dávky sociální péče.

Stěžovatel namítl i porušení vymezených ustanovení Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod. S výjimkou námitky, že krajský soud neprojednal věc v jeho přítomnosti, kterou se Nejvyšší správní soud již výše zabýval, je však toto tvrzení opět zcela obecné a nelze z něj dovodit, jaké konkrétní pochybení stěžovatel krajskému soudu či správnímu orgánu vytýkal. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že podle čl. 41 odst. 1 Listiny se lze práva uvedeného v čl. 30 odst. 2 na pomoc v hmotné nouzi domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí.

Tvrzení stěžovatele, že uplatnil své hmotně právní nároky vyplývající z nařízení vlády ČR k provedení zákona § 8 zákona č. 198/1993 Sb., ze dne 9. července 1993 o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, je zcela nepřípadné, neboť rozhodnutí žalované, které krajský soud v řízení o žalobě přezkoumával, bylo vydáno pouze ve věci nároku stěžovatele na dávku sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud tedy nebyl oprávněn zabývat se jinými případnými nároky stěžovatele vyplývajícími z jiných zákonů.

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud při svém rozhodování porušil § 39 odst. 1, § 64 s. ř. s. a § 83 odst. 1, 2 písm. d) a § 103 o. s. ř. Stěžovatel sice nekonkretizoval, spojení jakých věcí se domáhal, zřejmě měl na mysli všechna řízení o jím podaných žalobách proti správním rozhodnutím týkajících se nároků stěžovatele na dávky sociální péče. Samostatné projednání jednotlivých žalob by však ani v případě vhodnosti jejich spojení nepředstavovalo vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonnost

jeho rozhodnutí. Stěžovatel rovněž neupřesnil řízení, které bylo podle jeho názoru vedeno o téže věci, a bránilo tak zahájení řízení vedeného pod sp. zn. 38 Cad 8/2004. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatoval, že v projednávané věci nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu překážky litispendence neshledal.

Tvrzení stěžovatele, že JUDr. Drahošová proti jeho osobě opakovaně použila Policii ČR, nemá oporu ve spise, ostatně tato skutečnost by sama o sobě na zákonnost rozhodnutí neměla žádný vliv. Nebyl tudíž dán žádný důvod k výslechu navrženého svědka.

Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s..

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1600 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1920 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu